

cipper, vedtage den i det væsentlige og saa bliver den til Lov. Men derved have vi borttaget det vigtigste Kompensationsobjekt, som vi besidde med Hensyn til Toldblovgivningen, og vi ville være indskrænkede til en meget ringe Forandring i Toldloven med mindre vi ubetinget fastholde vor hidtilværende Fordring om en fuldstændig Kompensation, værende til Krigsstatens Beløb. Det agter den ærede Ordfører for Forslagsstillerne jo ikke at gøre; han vil nedlægge den, og jeg antager, at de Talere, der i det hele have sluttet sig til ham, hvilke jo udgøre den større Del af det forhandlende Bænk, dele Mening med ham i saa Henseende; men vi ville da have et meget ringe Beløb til vor Raadighed, og vi ville ikke kunne naa at føre en Toldreform i de Retninger, som hidtil fra Folketingets Side have været ansete for at være af Bigtighed. Eller ogsaa vil Landstinget sige: Lad os nu tage den Indrømmelse fra Folketingets Side til Efterretning, at Folketinget vil paalægge en Skat til et Beløb af mindst 10 Kr. pr. Ld. Sl, saa indlægge vi en lille Nedsettelse af Sukkertolden paa den almindelige Toldlov og foretage en hel Del andre Endringer. Men disse tør vi ikke vente ville komme til at gaa i den Retning, som vi her ønske. Jeg tror ikke, at det er rigtigt fra Folketingets Side at have kastet denne lille Sag paa denne Maade ind i Landstinget, det vil snarere vanskeliggøre en eventuel Forhandling med Landstinget end lette den. Under alle Omstændigheder maa man antage, at man fra Regeringens og Landstingets Side, naar Folketinget har vedtaget en Skat paa 10 Kr. pr. Lunde Sl, hvilket svarer til 6—7 Mill. Kr., vil betragte det som et Udgangspunkt og aldrig mere nære Tanke om en Eftergivelse af noget som helst Toldbeløb. Vi ville derfor, selv om den ærede Forslagsstiller udtaler som sin Mening, at vi ikke kunne vente en Toldreform gennemført, naar vi fra vor Side fastholde ubetinget til den yderste Grænse vor gamle Fordring om halvfjerde Millions Eftergivelse, og at vi altsaa ikke kunne vente at faa en Toldreform gennemført uden at eftergive et vist Beløb, gøre den Erfaring, at der ikke vil blive taget mindste Hensyn dertil, i det Øjeblik vi have sendt til Landstinget et Lovforslag, som tilbyder rent ud en Skat paa over 6 Mill. Kr., uden at der med et Ord samtidig er sagt, at vi ville have et Beløb eftergivet. Altsaa hvis man mener ikke at kunne fastholde ubetinget Fordringen om halvfjerde Million Kroners Eftergivelse, vil man dog, ved at stille sig, som her nu foreslaaet, komme langt videre, end den ærede Forslagsstiller har tænkt sig,

og end der fremgik af hans Udtalelser. — Hvad mig angaar, vil det allerede af, hvad jeg her har sagt og af hele min tidligere Stilling til Toldlovgivningen, fremgaa, at jeg ikke er enig med det ærede Medlem for Skjøbenhavn's Amts 4de Valgreds (Hørup) i, at vi ikke bør have nogen Lov af denne Art, at vi overhovedet ikke bør have nye Love. Jeg nærer den Forventning i det hele, at dersom der fra den anden Side i Virkeligheden vil være Villighed til Forhandling, hvad der ikke har været paa Toldlovens Omraade i mangfoldige Aar, vil der kunne opnaas Resultater, som vi fra vor Side maa betragte som Fremskridt i Sammenligning med, hvad der hidtil har været, og som man fra den anden Side fornuftigvis bør kunne gaa ind paa. Dette gælder i denne Sag, og det gælder i mange andre Sager, i hvilke jeg ikke her skal forbyde mig. Hvad disse Punkter, Sukkertolden og Skatten, angaar, har allerede det ærede Medlem, som er Ordfører for Forslagsstillerne, hentydet til, at der i den allerførste Toldbetænkning, som blev afgiven i Samlingen 1871—72, var peget paa en Skat, og jeg kan for mit Vedkommende sige, at jeg har været den, som i Toldudvalgene har holdt denne Tanke oppe i en Række af Aar, medens man fra anden Side har villet bort fra den, og jeg har sørget for, at Ønsket derom blev udtalt i hver eneste Toldbetænkning, der er fremkommen i denne lange Række af Aar. Men til de to ærede Medlemmer, som nu sidde og nikke til mig, det ærede Medlem fra Assens (Berntsen), og det ærede Medlem, som er Formand for Toldudvalget (Harald Holm), vil jeg sige, at jeg har rigtignok ikke nogen Sinds tanke mig en saadan Anvendelse af en Skat, som her er foreslaaet, ikke nogen Sinds og ikke tilnærmelsesvis. Det ærede Medlem, som sidst havde Ordet, har ud af Betænkningerne meget udførlig paavist, hvilke Anvendelser man hidtil har tænkt sig gjort af en Skat, særlig i Udvalgene, og det er korrekt, hvad han i saa Henseende har paavist. Hvad navnlig den sidste Betænkning angaar, var det jo netop vor Mening, at jaadanne store Klasseartikler som Stenolie og delvis Kaffe og Sukker skulde forlods eftergives eller nedlægges med Krigsstatens Beløb, hvorimod Skatten først skulde komme i anden Række som Erstatning for de øvrige Nedsettelse. Den Maade, hvorpaa Sukkerstaten og Skatten ere blevne betragtede af Toldudvalget — og jeg tror at turde sige med Anerkendelse, at Tinget i Almindelighed har sluttet sig til Toldudvalget i saa Henseende — er ogsaa i en anden Henseende temmelig forskellig